

Chương Tám

Ba biên giới...

Miền giao địa Việt – Trung – Lào...

Theo họa đồ của cụ tam đại Trần Dũng, hai nam một nữ lần mò khắp rừng thẳm khe sâu, lang thang mãi để tìm tháp Cửu Thiên. Nhưng đã gần tuần lễ trôi qua vẫn không ra manh mối. Hỏi thổ dân, ai cũng lộ vẻ sợ sệt lắc đầu, bảo “tháp ma tháp quỷ”, ai trông thấy sẽ quên đường về.

Một ông lão ngoài bảy mươi tuổi ở vùng A Pu Chải cho biết: đã hơn nửa thế kỷ nay chưa ai gặp tháp đó!

Cả bọn không nản, cứ đi. Rồi đến buổi hoàng hôn ba mươi Tết, ba người đến một vùng hoang tịch không vết chân người. Vừa lên một ngọn đèo cao, bỗng thấy hình ngọn tháp kỳ dị tí xíu xa xa, đầy mây phủ.

– Kia rồi! Chính tháp Cửu Thiên! Hết ngọn tháp em đã mơ thấy đêm nào...

Ngọc Bích kêu lên sững sốt, mừng rỡ...

Ba người lập tức giục ngựa tiến tới.

Đường mòn đã bị xóa nhòa tứ bao giờ, may sao xuống chân đèo lại gặp một dòng suối rộng chảy về hướng tháp.

Trông tưởng gần, ngờ đâu vừa phát giầy leo, cỏ lau, vừa đi mã tới trời tối mịt mới đến chân tháp.

Trời đêm đen như mực. Gió thổi vi vu, khí lạnh ghê người. Ba con ngựa sợ hãi cứ hí loạn chực phá chạy, bọn Hoàng Đạt phải vất vả lắm mới ghìm lại được!

Hoàng Đạt chiếu đèn bấm rê ngược từ dưới lên. Tháp bằng đá xanh, rêu phong phủ đầy, giầy leo chằng chịt lên tận tầng thứ ba. Có giống leo tận ngọn, lá vật vờ.

Ngọc Bích rùng mình bảo hai chàng:

– Này! Sao trông có vẻ nặng nề âm khí lạ. Cứ như thế giới của... yêu ma quỷ dữ ấy!

Dũng, Đạt cùng chung ý nghĩ như nàng, đưa mắt nhìn nhau.

– Hừ! Bất biết thế nào, đã đến thì phải vào thôi!

Chàng võ sư trao cây đèn bấm cho người yêu, rút soạt lưỡi dao rừng phát quang lối, dắt ngựa tiến lên trước.

Lát sau một bếp lửa được nhóm lên cháy rực giữa nền tháp, xua bớt lạnh khí.

Trần Dũng xem đồng hồ, vẻ tư lự:

– Hơn mười giờ rồi! Chỉ còn một lát nữa là sang năm Tý... năm “người”

nguyện trở lại xứ Ngàn!

– Tổ hiểu! Nhưng giờ còn sớm hãy ăn uống cho lại sức cái đã! Cố nhân trùng trùng chớ để “nàng” thấy tình lang mặt mày ủ dột... vì đói bụng!

Đạt gượng bông đùa che giấu nỗi xúc động trước giờ ly biệt cận kề.

Ba người ăn uống xong đã quá mười một giờ đêm. Trần Dũng chùng nóng lòng, đứng vọt lên:

– Tổ ra ngoài chuẩn bị trước! Sắp đến giờ lên tháp!

Chàng quơ bọc hành trang bước ra liền.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích chờ khoảng vài phút đã thấy một viên võ tướng cổ, mặc giáp, đội mũ trụ, đeo súng, tay xách gươm đi vào.

Dù đã biết trước hai người vẫn không khỏi giật mình, tưởng như một hình bóng vừa từ dĩ vãng hiện về.

–Ồ! Dũng!

Trần Dũng mặc võ phục của cụ tam đại, mặt lộ nét khắc khoải ghê gớm, bồn chồn đi tới đi lui trong tháp.

– Hai bạn ở dưới này, tổ lên trên xem sao!

– Khoan! Để bọn này cùng lên! Tháp hoang lâu năm e có lắm độc xà, độc vật!

Đạt, Bích cùng đứng lên. Chàng trai họ Hoàng rút khẩu Pạc hoọc, lăm lăm cầm tay đề phòng bất trắc, đoạn chiếu đèn đi trước mở đường.

Vừa lên tầng thứ hai, bỗng “rào”, giầy leo xao động, một con trăn gió cực lớn phóng vọt tới.

Không chậm một giây, Đạt vẫy luôn súng.

Đoàng!

Con vật rớt xuống nền đá giãy giữa quật đuôi âm âm.

Ngay lúc đó lại một cơn nữa từ đâu quăng vèo tới, ngay đầu gối.

Đạt vội quay đèn, súng định nổ tiếp nhưng đầu trăn đã chạm ống quần.

Phập!

Đầu trăn rụng bộp. Trần Dũng từ phía sau vọt lên theo đường gươm chém xả.

Ba người vọt lên tầng ba. Suýt bị rấn rết cắn, lên từng bốn, năm suýt bị ong độc đốt. Thang đá rêu trơn khiến Ngọc Bích trượt chân mấy lần, ít phút sau cả bọn tới tầng chín cao chót vót.

Khí lạnh thấu xương, gió vù vù, tháp hoang quạnh quẽ, trên có treo một quả chuông, đầy bụi, rêu.

Ba người bước ra lan can nhìn về hướng Tây Bắc.

Dãy núi đá sừng sững in vào nền trời, âm u như quái tượng biên khu đêm hoang tịch.

Trần Dũng càng lúc thêm khắc khoải, chốc chốc lại xem đồng hồ.

Mười hai giờ.

– Giao thừa rồi! Đã sang năm Tý!

Chàng trai họ Trần vụt lộ vẻ xúc động, thở mạnh liền, ấỵ hơi đoạn từ từ đưa chiếc sừng linh dương lên miệng thổi.

Trong khoảnh khắc Hoàng Đạt, Ngọc Bích cùng lặng người trước âm sừng phát ra, vang rền, bay vãi trong không gian.

Trần Dũng mới tập thổi tù và được ít ngày, nhưng tiếng tù và nghe nổi chìm thê lương lạ lùng, lan truyền xa hút...

Dứt ba hồi, vẫn chẳng thấy gì lạ! Dũng thổi ba hồi nữa, vẫn im!

Nhưng vừa dứt hồi thứ chín, thì lạ thay! Từ dãy núi cao ngất âm u kia bỗng có tiếng tù và linh dương nổi lên, vọng tới tháp đúng chín hồi rền rĩ thê lương. Đến nỗi ba người tưởng đó là vọng âm chậm của tiếng tù và Trần Dũng vừa thổi.

Cả bọn cùng nín thở.

Bỗng nghe dưới chân tháp xôn xao, vang động tiếng người, ngựa.

Có tiếng đàn bà thánh thót đưa lên:

– Trần Dũng Tĩnh Biên phó sứ đã tới đó sao? Trời ơi! Thiếp đợi chàng đã gần thế kỷ! Chàng ôi!

Cả ba cùng giật mình sửng sốt, Trần Dũng sáng mắt chạy vụt ra đầu cầu thang.

Ánh đèn lồng cổ kính dập dềnh huyền ảo, một đám gái hầu phò một nữ lang mặc lối các cô nàng sơn cước đi lên, gót sen thoăn thoắt, hương thơm ngạt ngào.

Nữ lang lên hẳn trên, đẹp đến nỗi cả bọn sửng sờ.

Nàng ta nhìn Trần Dũng, giọng oanh thỏ thẻ:

– Lang quân! Sao chàng tới chậm thế? Nơi Ngàn thiêng, thiếp đếm từng khắc chờ mong! Ôi! Chàng vẫn trẻ như xưa!

Trần Dũng lúng túng:

– À... ngày ấy “Người” về xuôi không may lâm trận, thủng bình nước quý lia trần! Mãi đến cháu ba đời... Trần Dũng này mới được biết đến tiền thân!

Nước mắt chạy dòng, nữ lang bước tới gục đầu vào ngực Dũng thổn thức:

– Hãy theo thiếp vào Ngàn... nối lại duyên xưa! Chàng ôi...

Lời chưa dứt, miệng hoa đã kề miệng chàng tuổi trẻ họ Trần, như không còn

biết đến sự hiện diện của bọn Hoàng Đạt.

Ngọc Bích đỏ mặt quay đi.

Trần Dũng bàng hoàng, ngây ngất sau nụ hôn của giai nhân rừng thẳm, nhẹ gỡ tay nàng ra, chỉ hai người bạn:

– Đây là hai người bạn thân... đã giúp... “kẻ này” tìm đến đây theo lời ước nguyện...

– À! Đa tạ! Đa tạ! Thôi, chàng hãy theo thiếp vào Ngàn!

Nữ lang khẽ gật đầu chào Hoàng Đạt, Ngọc Bích rồi kéo tay Trần Dũng đi.

Như mê, chàng trai để mặc nàng dắt đi.

– Khoan đã!

Hoàng Đạt gọi giật, nhưng bọn gái hầu đã phò nữ lang cùng Trần Dũng xuống dưới.

Chàng võ sư dợm chạy theo nhưng Ngọc Bích chột giữ lại:

– Đứng! Hãy để anh ấy đi! Quyến luyến thêm cũng thế thôi! Thì ra, tiền nhân viết chúc thư không phải vì mê sảng.

– Nhưng... xem ra “bà nàng” này có vẻ kỳ lạ! Vừa gặp tình lang đã vội lôi đi ngay, hấp tấp như... đi trốn! Mà cả dững cũng làm sao ấy, trông như kẻ mê ngủ... quên cả chào từ biệt bọn mình!

Thấy Đạt tỏ vẻ thắc mắc, Ngọc Bích bèn gạt đi:

– Thì có gì lạ đâu! Hai người đã chờ nhau từ... thế kỷ trước, giờ trùng phùng tất nhiên họ xúc động quá đằm ra... khác thường chút, vậy thôi! Đừng trách những người đang yêu!

Nàng tủm tủm cười, thông cảm với thái độ của Trần Dũng và bà chúa xứ Ngàn.

Hai người trông xuống, bọn Trần Dũng đã rời khỏi tháp, tiếng vó ngựa đổ dồn về nẻo rừng xa...

Hoàng Đạt soi đèn định dắt người yêu trở xuống, chột thấy chiếc túi đựng di vật tổ phụ của bạn bỏ lại chàng bèn nhặt lên xem. Đủ cả họa đồ, bình nước thủng, cuốn chúc thư và chiếc sừng linh dương.

Xuống đến dưới, bếp lửa đã gần tàn, mấy con ngựa còn đó, đang hí chồm hốt hoảng.

Hoàng Đạt ra ngoài kiểm thêm cành cây nhen lửa. Đang rê đèn bấm quanh chân tháp bỗng nghe tiếng đàn sáo véo von lẫn tiếng nhạc ngựa khua loong coong. Rồi ánh lửa bập bùng lao tới, vẳng tiếng đàn bà truyền văng vẳng như khánh vàng:

– Nhanh lên! Trời ơi! Không khéo nó đã hại chàng rồi.

Một đám hàng trăm thổ dân, gươm giáo sáng lòa theo dòng đuốc kéo tới.

Ngọc Bích nghe động từ trong chạy ra nép bên người yêu dòm sững.

Đám người dừng rập, cách chỗ bọn Đạt chừng chục thước, dưới chân tháp. Có tiếng hô lớn:

– Bẩm chúa Ngàn! Có hai người một nam một nữ!

Chúng đạt sang bên để hở một đường trống. Một đám hơn hai chục gái rừng mặc xiêm y lối Thái đen phò một bà nàng mặc kiêu Thái trắng, ngoài còn khoác chiếc áo choàng màu vàng ánh, cỡi ngựa bạch phi lên.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích nhìn sững người đàn bà. Bà nàng trông chỉ trạc ngoài hai mươi tuổi, đẹp tuyệt trần. Từ mặt mày, thân dáng, cử chỉ toát vẻ đài các quý tộc, phảng phất nét uy nghi lạ thường.

– Âm sừng linh dương thổi đi từ tháp! Đúng chàng đã trở về tìm ta! Đây, hai vị cho ta hỏi! Trần tướng quân đâu rồi? Trần Dũng Tĩnh Biên phó sứ!

Bà nàng cất giọng thánh thót hướng về bọn Đạt.

Hai người đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng, Ngọc Bích bật hỏi lại:

– Bà là ai? Sao cũng hỏi Trần Dũng? Chúng tôi là bạn anh ấy đây!

Bà nàng nhìn cô gái, vẻ nôn nóng nói luôn:

– Là chúa xứ Ngàn! Phu nhân cho ta hỏi, Trần tướng quân đâu sao không thấy?

– Sao? Chúa xứ Ngàn đây ư? Vậy còn người đàn bà vừa đưa Trần Dũng đi là ai?

Cả Hoàng Đạt, Ngọc Bích cùng bật kêu sững sốt, lòng tràn ngập kinh mang.

Vừa nghe dứt người đàn bà xưng chúa xứ Ngàn vụt biến sắc, run giọng thảng thốt:

– Trời! Hai vị bảo Trần tướng quân vừa được đưa đi? Thôi rồi! Đúng nó đã lừa mang chàng đi! Nguy mất! Nó đi hướng nào?

– Hướng kia! Nhưng bà bảo... nó... là ai?

– Kẻ phản nghịch xứ Ngàn! Ta phải đuổi theo nó ngay kẻo nguy mất!

Bà nàng vùng phất tay, hô kẻ tùy tùng phóng về hướng Hoàng Đạt chỉ. Cả bọn ào đi như cơn lốc, chớp mắt đã rời xa khu Tháp, ánh đuốc bập bùng cuốn về nẻo rừng xa.

– Trời! Bạn ta đã mắc lừa! Thảo nào thái độ nàng kia...! Phải đuổi theo họ liền!

Đạt vụt hiểu bèn kéo người yêu chạy vào tháp lấy ngựa vọt theo liền.

o O o

Ra khỏi tháp, nữ lang đi Trần Dũng lên ngựa, cùng bọn gái hầu phi như gió cuốn về hướng Tây Nam xế. Vượt qua hai con thung, cả bọn ngược dòng suối tiến vào chân một rặng núi cổ chạy dài từ hướng Bắc xuống.

Đường núi quanh co, ngựa đi hàng một, lát sau cả bọn tới một vùng hang động khuất tịch sau mấy dãy sơn lâm. Trước hang có mấy bóng nam nữ mang khí giới đứng canh, thấy nữ lang chúng cúi chào kính cẩn.

Nữ lang phẩy tay, nhanh giọng ra lệnh:

– Canh gác cẩn mật! Chúng đang lùng sục trong vùng! Hễ thấy động, cấp báo ngay!

Bọn gác dạ ran, nữ lang liếc nhìn Trần Dũng nhếch miệng cười bí ẩn đan khoác tay chàng dẫn vào hang, mấy ả gái hầu lập tức theo sau.

Chàng trai họ Trần yên lặng đi bên nàng, ánh mắt ngậy đại dờ dẩn nhìn quanh lăm lăm hỏi:

– Nàng... đây là đâu? Sao vào sâu vậy?

– Còn đâu nữa, đây là xứ Ngàn! Nơi chàng sẽ... hưởng hạnh phúc thần tiên cùng thiếp mãi mãi. Ha ha!

Nữ lang vụt ngửa cổ cười khanh khách, thanh âm vụt trở nên gai rợn lạ lùng, vang động lòng hang lạnh lẽo.

Chừng hơn trăm bộ, tới một quãng ruột hang nở phình, rộng thênh thang, sáng choang đèn đuốc, nữ lang đi Trần Dũng vào sau một ngạch đá bên tả. Nơi đây màn the trướng rủ, hết như chốn khuê phòng thực nữ đài trang thời cổ.

– Mau dọn tiệc để ta cùng Trần tướng quân uống mừng buổi tao phùng.

Nàng truyền gái hầu, đoạn bảo Dũng ngồi xuống tấm nệm da hổ xế trong góc.

Như cái máy, chàng trai làm theo lời nàng. Dưới ánh đèn lồng thần sắc Trần càng lúc thêm ngơ ngẩn không khác kẻ mộng du.

Nữ lang nheo mắt ngắm chàng một hồi, gật gù đắc ý, rít lên khe khẽ:

– Nhiếp hồn phấn quả nhiên lợi hại! Hà hà! Phen này ta sẽ xoay ngược thế cờ cả chàng và ngôi vị chúa tể xứ Ngàn linh thiêng sẽ thuộc về ta... ha ha! Trước mắt nỗi lo thiếu nước trường sinh chắc chắn không còn nữa! Bà ấy phải ngoan ngoãn tuân lệnh ta cho mang nước tới, nếu không tính mệnh y sẽ như ánh sao băng! Ha ha! Hồi kẻ đã ngự trị bao thế kỷ kia, giờ đây ta đang nắm trong tay vận mệnh trái tim người! Ha ha!

Nàng ta lại nổi tràng cười lạnh lạnh, gương mặt kiêu mị vụt hiện rõ nét tàn bạo ghê gớm, mắt phượng long lên phát hung quang đến rợn người.

– Kìa! Nàng! Sao... nàng lại cười?

Trần Dũng ngơ ngác hỏi.

Nữ lang không vội đáp, lại ngồi bên chàng, vòng tay bá cổ chàng kéo xuống, miệng hoa hé mở chờ đón vẻ nũng nịu:

– Đừng hỏi! Đã sang năm mới chàng hãy mừng tuổi thiếp đi nào!

Hương lan xạ từ người nàng toát ra nồng nàn, quyến rũ lạ. Trần Dững say sưa ghì chặt đáng thân thon lả vào lòng, đắm chìm trong một nụ hôn dài tưởng chừng bất tận.

Gái hầu dọn tiệc rượu vào, hai người rời nhau ra. Nữ lang truyền lui hết, rót rượu đưa chàng, tình tứ thỏ thẻ:

– Đây là chung tái hợp sau bao năm ly biệt! Đôi ta cùng uống cạn cho thỏa lòng mong nhớ.

Nàng tiếp cho Dững đủ các món sơn hào hải vị, ép chàng cùng uống liền mấy chén đầy.

Rượu nồng làm sôi huyết quản, cử chỉ nữ lang càng lúc thêm lả lơi, bạo dạn, khiến Trần Dững bị kích động bản năng đến cùng tột.

– Thôi! Ăn uống vậy đủ rồi... nàng...

Chàng đẩy luôn mâm rượu sang bên, ngó nàng trân trối.

Nữ lang khẽ cất tiếng cười giòn như thủy tinh vỡ, đứng vụt lên. Và trước ánh mắt si dại ngùn ngụt lửa đam mê của Trần Dững, nàng từ từ trút bỏ xiêm y, thân hình khỏa lộng đẹp mê hồn dưới ánh đèn lung linh huyền ảo, tưởng chừng gỗ đá cũng phải ngả nghiêng.

– Lại đây chàng! Thiếp chờ đợi khắc này đã gần thế kỷ! Chàng ôi...!

Như bị thôi miên, chàng trai họ Trần dang rộng vòng tay chậm chậm bước tới.

o O o

Đêm trừ tịch giữa hoang sơn lồng lộng gió biên thù, vắng đâu đây có tiếng sơn cầu tru rú quái gở nghe muốn rợn gáy con người nhất đảm.

Hoàng Đạt cùng người yêu phi ngựa đến chân núi thì bắt kịp đám tùy tùng của bà chúa Ngàn. Cả bọn lần theo dấu ngựa bọn Dững tới đây bắt gặp một con suối chắn ngang, mất dấu, đang chia mấy cánh sục quanh vùng.

Xa trông đã thấy bà chúa Ngàn cùng bọn gái tùy tùng đang thúc ngựa ngược dòng suối tiến về hướng Bắc.

– Dòng suối này chảy từ trong núi ra! Hừ! Chắc mười phần là ả kia đưa Dững đi về hướng đó. Đi thôi!

Hoàng Đạt đảo mắt quan sát rất nhanh, bảo người yêu. Hai thốt ngựa lập tức

tế thẳng xuống dòng nước cạn lồi theo bì bõm.

o O o

Nữ lang vừa dìu Trần Dũng xuống nệm, bỗng có tiếng gái hầu vọng vào giọng hốt hải:

– Bẩm nữ tướng! Ngoài kia có biến!

– Mi nói sao?

Nữ lang cau mặt quát hỏi, bực bội vì bị phá ngang làm dang dở giấc mộng tình.

– Bẩm... “bà ấy” đã tới. Bọn gác đang cố chặn lại...

– Hừ! ta ra ngay!

Nàng ta ghé tai Dũng thì thầm vẽ nuối tiếc:

– Thiếp ra ngoài một lát sẽ vào ngay! Giờ chàng hãy... ngủ tạm một giấc cho khỏe!

Bàn tay búp măng đang mơn trớn vùng cổ chàng trai bất thần cấu nhẹ một cái ngay huyệt Ngọc Châm, Trần Dũng ngheo đầu sang bên ngất liền.

Nữ lang khoác vôi xiêm y, đoạn chụp thanh gươm đặt gần đó, khô giọng bảo ả gái hầu đứng chực:

– Canh chừng Trần tướng quân và binh nước quý cẩn thận! Xảy chuyện gì ta sẽ lấy mạng mi đó!

Lời dứt nàng lao vụt ra hướng cửa hang nhanh như tên bắn.

Bên ngoài đèn đuốc sáng rực, tiếng binh khí quật vào nhau chan chát hòa trong tiếng hò hét, kêu la vang động cả một vùng sơn lâm.

Bà chúa Ngàn ngồi trên lưng ngựa bạch đốc chiến, giục đám nữ binh tùy cận xông lên.

Bọn thuộc hạ nữ lang có phần núng thế vì lực lượng yếu hơn, cố ra sức đánh cầm chân đối phương lại. Nhưng xem chừng chúng chẳng còn đương cự được bao lâu nữa.

– Dừng tay!

Nữ lang quăng vèo người ra hô lãnh. Bọn thuộc hạ nàng nhất tề lùi lại dàn hàng ngang trước hang.

Bên kia, bà nàng cũng truyền đám nữ binh đình thủ đoạn thúc ngựa tiến lên, trở mặt nữ lang mắng hỏi:

– Tiện tỳ! Chúa Ngàn đã đến, mau cúi đầu chịu tội! Lang quân ta đâu? Mau đưa “người” ra đây!

Nữ lang nghe qua vùng ngựa mặt cười khanh khách:

– Ha ha! Khéo lộng ngôn! Giờ đây bà đâu còn quyền lực để dọa ta! Ha ha! Nên nhớ hiện kẻ mạnh nhất chính là ta đây! Hà! Bạch Sương Linh này đang nắm trong tay sinh mệnh người bà yêu quý nhất đời... Hà hà! Chỉ cần một hiệu lệnh của ta là “người ấy” sẽ không còn tồn tại trên cõi thế! Ha ha!

Nữ lang lại cất cao giọng cười ngạo mạn, bà nàng cả giận nạt lớn:

– Loạn tướng! Mi dám phạm đến Trần tướng quân, ta sẽ tru diệt mi thành tro bụi! Xem đây!

Lời vừa buông, ngựa bạch vụt cất bồng lên phóng tới, cùng lúc vị chúa tể Ngàn thiêng quất “véo” ngọn roi bạc trên tay xuống đầu nữ lang có tên Bạch Sương Linh, động tác xuất thủ nhanh hơn chớp xẹt.

Nhưng nàng ta chững đã đề phòng trước, nhắc trông thấy bóng bạch mã nhả lại, lập tức lăn vèo xuống mặt cỏ, tay gươm, đảo lia một đường vòng tròn đầu.

Keng!

Hai món khí giới quật vào nhau tóe lửa, Bạch Sương Linh bị kinh lực phát ra từ ngọn roi bà nàng hất nhào luôn một vòng, suýt văng mất gươm, vội bật người đứng lên, miệng hô giật:

– Khoan! Nếu chẳng dừng tay, bà sẽ được trong thấy thủ cấp họ Trần! Bây đầu! Chuẩn bị khai đao!

Quả nhiên lời nữ lang khiến bà nàng giật mình ghìim vội tay cương, ngựa dừng rập.

– Ả Bạch kia! Mi...

Nữ chúa Ngàn thở mạnh, giận run. Bạch Sương Linh thấy lời đe dọa có hiệu quả, cười khẩy buông tiếp:

– Nghe đây, muốn Trần Dũng sống trước tiên bà phải truyền chúng lui lại trăm bộ, đồng thời mang gấp tới cho ta trăm bình nước trường sinh. Hẹn trong một giờ phải có đủ, bằng trái ý ta, máu y sẽ đổ tại hang này, rõ chứ?

Bà nàng biến sắc mấy lượt, quắc mắt nhìn đối phương hồi lâu, chững hiểu rõ đã lâm vào thế hạ phong trước ả loạn tướng quỷ quyết, nếu “ném chuột” ắt phải chịu “vỡ đồ”! Bèn cố nén lòng, trầm giọng thốt:

– Được! Ta đồng ý! Tuy nhiên mi phải đưa Trần tướng quân ra để ta xem “người” có còn khỏe mạnh, hay đã bị mi hạ độc thủ!

Nữ lang họ Bạch đảo lia nhỡn tuyến về tính toán trong đầu, khẽ gật:

– Bà sẽ được thấy mặt chàng! Nhưng... hãy bảo chúng lui ra ngoài trăm bộ! Không thể khác hơn!

Bà nàng đành truyền đám nữ binh tùy cận lui ra, chỉ còn lại một mình trước hang núi, đối mặt bọn phản nghịch.

Bạch Sương Linh quay sang hạ giọng thì thào với một ả chường đầu lĩnh, ả này lập tức cùng hai ả nữa bỏ vào trong.

– Hãy đợi đó!

Nàng loạn tướng lạnh lùng bảo vị nữ chúa Ngàn thiêng, cặp mắt sắc sảo ánh lên tia nhìn hiểm độc đến rợn người.

Sau một mô đá cách đó chừng quãng ngắn, Hoàng Đạt cùng Ngọc Bích yên lặng theo dõi diễn biến nơi cục trường. Chàng võ sư cảm nghe máu nóng càng lúc thêm sục sôi trong huyết quản, nghiến răng khế bảo người yêu:

– Rõ ràng ả loạn tướng kia giở thủ đoạn bắt cóc Dũng gây áp lực với bà chúa Ngàn! Phải giúp bà nàng một tay mới xong!

Đạt rút khẩu Pạc hoọc xem lại ổ đạn, Ngọc Bích có vẻ hơi lo:

– Nhưng... anh Dũng còn trong tay ả, cẩn thận kẻo nguy...

Nguyên hai người lần theo đến thì gặp lúc hai bên đang giao chiến, bèn kiếm chỗ ẩn quan sát, chờ thời cơ ra tay cứu bạn.

– Yên tâm! Anh sẽ thận trọng! Giờ em cứ ở đây, tránh vọng động bữa bãi, để anh liệu!

Dẫn xong, chàng men theo bờ bụi âm thầm tiến tới.

Trần Dũng được mấy ả gái hầu xốc nách dìu ra.

Nhác thấy chàng trai lạ người trên tay chúng, bà chúa Ngàn hoảng hốt kêu to:

– Trời! Tiện tỳ... mi ám hại lang quân ta. Mi phải chết!

Ngựa bạch chồm vó dậm xông lên, nhưng nữ lang họ Bạch vụt xua tay cười nhạt:

– Chưa đâu! Ta chỉ cho y ngủ một giấc thôi! Xem đây ta gọi y thức dậy!

Nàng ta đưa tay xoa nắn sau gáy Trần Dũng giây lát, chàng trai từ từ hồi tỉnh, đứng thẳng lên giương mắt ngó quanh ngơ ngác.

– Hừ! Mi dùng nhiếp hồn phẫn khiến Trần tướng quân mê muội thần trí! Mau giải mê cho chàng!

Bà nàng nháy phất xuống ngựa, bước tới. Bạch Sương Linh gơ cao ngọn đuốc, nhanh nhẹn kề gươm vào cổ Trần Dũng gằn giọng như ra lệnh:

– Đứng lại! Hễ tiến thêm bước nữa chớ trách ta tàn nhẫn! Thôi, đã thấy mặt y rồi, giờ mau bảo chúng mang trường sinh thủy nộp cho ta. Nhớ, trong vòng một giờ phải có đủ trăm bình!

Bà chúa Ngàn lặng nhìn Trần Dũng xót xa, đoạn nuốt giận quay gọi một nàng nữ binh tùy cận truyền làm theo lời đối phương.

Bạch Sương Linh nhếch miệng cười đắc ý, chậm chậm hạ tay gươm xuống.

Từ nãy giờ Hoàng Đạt hờm sùng nấp sau bụi cây chỉ cách cửa hang chừng hơn chục bộ, chếch phía sau nữ lang cùng bọn thuộc hạ, bên mé tả. Chàng thâm tính toán khoảng cách, vị thế đối phương và kiên nhẫn chờ đợi.

Ngay khoảnh khắc nàng ta vừa rời lưới gươm khỏi cổ Trần Dũng, chàng vẩy luôn mũi súng nổ liền.

Đoàng! Đoàng! Hai phát đạn, một sói tung gươm nàng loạn tướng, một quất nhào luôn ả đứng xế sau lưng Dũng. Dụng tâm Đạt chưa muốn sát hại nên chàng chỉ nhắm bắn què đối phương.

Bọn nghịch loạn xứ Ngàn thấy đều kêu lên rúng động trước sự việc xảy ra bất ngờ, chưa kịp định thần phản ứng, thì chàng võ sư đã nhún chân quăng vèo người về hướng Trần Dũng, nhanh như chim cắt. Chân vừa chạm đất, hai tay chàng vung lên hất nhào thêm hai ả kề bên Dũng, cùng lúc chân đá lia mấy ngọn cước bức nàng loạn tướng lùi dạt ra, đoạn lôi giật bạn đẩy về phía trước, miệng hô giật:

– Chúa Ngàn! Mau đón!

Bà nàng qua khắc sững sốt, vọt hiểu, lập tức vọt tới. Khoảng cách giữa đôi bên xa hàng chục thước, vậy mà chỉ một bước nhảy, nữ chúa Ngàn đã kề bên chàng trai họ Trần, tưởng trên đời khó có tay vô địch nhảy xa nào sánh kịp; nhất bà nàng lại mặc “phá” tha thướt, động tác dẫu sao cũng bị hạn chế.

– Lang quân theo thiếp!

Chúa Ngàn nắm tay Trần Dũng kéo đi, tay vũ lộng ngọn roi bạc cản bọn thuộc hạ nàng loạn tướng xông lại.

Bạch Sương Linh một tay mang thương, nghiêng răng nén đau giật phất một ngọn giáo vọt theo, nhưng bị Hoàng Đạt chặn lại. Nàng ta hét lên căm hận, múa tít khí giới, đâm nhâu mấy nhát, khí thế cực kỳ hung tợn.

– Khá đấy! Để ta tiếp nàng vài đường xem sao!

Đạt dắt súng rút dao rừng cận chiến với nàng, trong lúc đám nữ binh tùy cận chúa Ngàn kịp ào tới xáp chiến cùng phe địch.

Bà nàng lấy ra hai viên linh đơn cho Trần Dũng uống, truyền đưa chàng lui ra sau rồi trở lại tham chiến.

Bọn thuộc hạ Bạch Sương Linh chẳng mấy chốc bị áp đảo thấy rõ, lớp mang thương, lớp bị bắt sống khá nhiều, chỉ còn mấy ả cố cầm cự cùng chủ tướng.

– Loạn binh! Ta rộng ban cho các người ân huệ sinh tồn! Hãy buông khí giới qui phục nữ chúa Ngàn sẽ được tha tội chết!

Bà nàng lạnh lạnh giọng hô đồng dục, mấy ả chừng nhận rõ nguy cơ không tránh khỏi, thấy đều lộ vẻ dao động. Một ả liều hỏi lại:

– Chúa Ngàn... có thực lòng đại xá cho chúng con?

– Ta trị vì xứ Ngàn thiêng bao thế kỷ nay, chỉ lấy nhân đức xử với kẻ dưới

và chưa từng nói hai lời! Các người mê muội đi theo kẻ đại nghịch, chống lại chúa Ngàn, kẻ tội đáng muôn thác, nhưng nay vì đức hiếu sinh trong trời đất ta mở lượng tha cho một lần! Hãy buông khí giới theo ta về Ngàn thiêng kéo muôn!

Lời bà chúa Ngàn âm vang như những tiếng chuông giục giã kẻ lầm lạc, mấy ả nghe dứt lần lượt ném gươm giáo xin qui phục.

Còn trở lại một mình, nàng loạn tướng đảo tia nhỡn tuyến nhìn quanh, đánh bừa mấy đường đoạn quay đầu tháo chạy.

– Ắ kia! chạy đâu cho thoát! Đứng lại!

Hoàng Đạt rút luôn Pạc hoọc vẩy theo bắn dọa.

Đoàng! Đạn sạt tước đầu gái Bạch. Mặc, nàng loạn tướng cứ lao đi như tên bắn, không ngừng.

– Hừ! Phải bắn què ả mới xong!

Chàng cau mày định nhắm chân kẻ đào tẩu nổ tiếp, nhưng bà nàng bỗng ngăn lại, thở dài:

– Hãy để mặc ả! Công tử! Ta muốn dành cho ả một cơ hội cuối cùng để ăn năn quay về đầu phục... trước khi nước trường sinh ả mang theo mình cạn kiệt!

Đạt thoáng ngỡ ngàng rồi hiểu ra, lòng không khỏi cảm mến phong cách cao cả của vị nữ chúa xứ Ngàn linh thiêng.

Chàng mỉm cười khẽ gật, lặng lẽ cắm súng vào bao, đoạn gọi Ngọc Bích ra.

Hai người cùng bà nàng lại chỗ Trần Dũng, chàng đã tỉnh nhiều, nhận ra bạn mừng rỡ kêu lên:

– Trời! Chẳng hiểu sao mình vừa gặp bà chúa Ngàn trên tháp, liền sau đó như đi... không còn ý thức được gì nữa! À! Bà ấy đâu rồi, Đạt? Sao bọn mình lại ở đây?

Hoàng Đạt vội kể qua cho bạn rọ chuyện vừa xảy ra.

Trần Dũng kinh ngạc dòm sững bà nàng:

– Thì ra... đây mới thực là bà chúa Ngàn ư?

Chúa Ngàn nắm tay chàng, mặt hoa đầm đìa nước mắt, thổn thức:

– Vâng! Chính thiếp đây, lang quân! Khi Tĩnh Biên phó sứ chàng về xuôi, quá năm năm không trở lại, thiếp biết chàng đã lìa trần, vì hết nước trường sinh! Chàng ôi... nhiều lần thiếp định quyên sinh, nhưng lại nhớ lời ước hẹn nên phải cố chờ... chàng ôi!

Bà nàng nức lên mấy tiếng ôm chằm lấy Dũng. Chàng trai họ Trần bàng hoàng trong vòng tay người đẹp tiên triều, hồi lâu mới nghẹn ngào khẽ thốt:

– Trần Dũng xưa lâm trận bị thủng bình cạn nước đành chịu mạng vong! Mãi đến kiếp này, mới nhận ra tiền thân, nhờ xưa có để lại di thư lập nguyện, cùng viết

chữ vào lòng bàn chân làm chứng tích! Mấy đời cách biệt không ngờ... giờ lại gặp nàng trong kiếp lai sinh!

Bốn mắt nhìn nhau sâu thẳm, rồi mắt kê mắt môi tìm môi, đôi duyên ương truyền kiếp trao gởi nhau một nụ hôn nồng cháy tưởng chừng dài bằng... thế kỷ chia ly!

Hai người buông nhau.

Nữ chúa Ngàn thiêng ngắm người yêu đắm say thỏ thẻ:

– Lang quân giống xưa như đúc một khuôn! Chỉ khác kiếp này chàng trẻ hơn xưa khi gặp thiếp, vừa gặp thiếp nhận ra ngay!

Nãy giờ chứng kiến cảnh trùng phùng của bạn, Hoàng Đạt, Ngọc Bích cũng bồi hồi cảm xúc khôn xiết. Nghe bà nàng nói, Ngọc Bích buột miệng xen vào:

– Ô! Anh Dũng cũng có râu quai nón, nếu để chắc giống hệt cụ tam đại xưa! Bọn này có được xem qua ảnh chụp bức vẽ truyền thần cụ! Chúa Ngàn nhận xét đúng lắm!

Ai nấy cùng cười. Trần Dũng bèn kể cho bà nàng nghe mối giao tình sâu đậm giữa chàng và cặp Hoàng Đạt – Ngọc Bích.

Hoàng Đạt tuy bụng đã tin hẳn chuyện mối duyên truyền kiếp của bạn là có thực, nhưng vẫn còn thắc mắc chút khi quan sát người đàn bà chúa tể xứ Ngàn:

– Có thể nào người ta cứ trẻ mãi như vậy chẳng?

Bà nàng ôn tồn giải thích:

– Trong Ngàn có nguồn nước từ trong ruột quả đất phát ra, tụ kết tinh hoa sinh khí ngũ hành, uống vào, tắm rửa sẽ được bồi dưỡng sinh khí như uống thuốc trường sinh, trẻ mãi không già! Tuy nhiên, ai đã từng dùng nước đó, tạng phủ đổi khác, nếu sau một ngày không dùng sẽ bị thất tim mà thác! Xưa Tĩnh Biên phó sứ Trần Dũng qua đời cũng vì nguyên nhân đó!

Đoạn bà nàng kể cho mấy người nghe vụ Bạch Sương Linh. Thì ra ả cận tướng này mưu soán nghịch bất thành bèn bỏ trốn cách nay mấy tháng, vốn trước có biết chuyện Trần Dũng và chúa Ngàn ước hẹn, nên khi nghe tiếng tù và thổi, thị liền ra tay trước, toan dùng tính mạng chàng gây áp lực với bà nàng.

Bốn người đang trò chuyện thì cánh nam binh lần lượt kéo tới. Bà chúa Ngàn âu yếm khoác tay Dũng, thánh thót bảo:

– Thôi, xin rước tất cả vào Ngàn! Trời sắp sáng rồi, về còn chuẩn bị tiệc mừng!

Đạt, Bích cùng trao đổi một cái nhìn ý nghĩa. Trong thâm tâm đôi bạn tình không khỏi dấy lên niềm quyến luyến, ngậm ngùi trước giờ phút chia tay với người bằng hữu thân thiết, khó còn hy vọng tái ngộ.

Trần Dũng cũng đồng tâm trạng, dấu hiệu ý bạn từ trước, chàng vẫn cố

khuyên nhủ:

– Hãy cùng Dũng này vào Ngàn thiêng sống kiếp trường sinh tránh luật hủy diệt tàn nhẫn của thời gian. Nghe tớ đi, hai bạn!

– Thiếp và lang quân đạt lời nguyện chính nhờ vợ chồng công tử giúp đỡ! Ân tình này cả xứ Ngàn đời đời xin ghi tạc! Mong Hoàng công tử với phu nhân vào Ngàn chung hưởng hạnh phúc, xa lánh thế lụy phù sinh!

Bà nàng khẩn khoản bảo đôi bạn. Đạt, Bích một mực chối từ xin kiếu. Chàng võ sư cảm khái nắm tay người bằng hữu từng gắn bó nhiều kỷ niệm sâu đậm trong đời, giọng buồn mang mang như hơi gió biên thùy:

– Hợp rồi tan, tan rồi lại hợp...! Trần Dũng giờ thỏa nguyện kiếp xưa, xum họp với người yêu! Với bọn mình, chẳng còn gì vui hơn được chứng kiến cảnh đoàn tụ của bằng hữu, thế là đủ! Hai vị vun đắp một tình yêu bất diệt trong cõi bất tử, mình với Ngọc Bích cũng gắng tạo dựng một hạnh phúc bất biến giữa đời hữu hạn! Ai có phận nấy! Hãy chấp nhận và xem những gì đã qua giữa chúng ta như một... kỷ niệm đẹp!

Biết không lay chuyển được ý bạn, Trần Dũng bâng khuâng thở dài, về tận ngàn mấy khắc đoạn quay sang người yêu khẽ hỏi:

– Nàng có thể nán lại thêm vài giờ để chúng ta cạn chén biệt ly với bằng hữu? Đường trần rồi đây chia cách, có thể là... vĩnh viễn không chừng! Trần Dũng này muốn được say cùng người bạn tâm giao lần cuối, ý nàng ra sao? Liệu có trở ngại về khoản... nước trường sinh?

– Được thôi! Ý chàng là ý thiếp! Đừng lo, rời Ngàn thiêng thiếp có mang theo ít nước quý, phòng khi phải nấn ná cần dùng tới! Nếu vậy, để thiếp cho tùy tùng về, chỉ cần lưu bọn thị nữ lại là đủ.

Bà nàng nhoẻn cười tươi như hoa, truyền cánh nam binh giải mấy ả loạn nghịch qui hàng rút về xứ Ngàn trước.

Đó rồi, hai cặp uyên ương lên ngựa dẫn theo đám gái hầu tiến về hướng tháp Cửu Thiên.

Tiếng đàn sáo véo von hòa lẫn tiếng nhạc ngựa khua vang trong đêm rừng nghe rộn rã nao nao...

o O o

Tàn cuộc rượu trời vừa rạng sáng. Ánh dương bừng trải khắp mấy dải lân tuyền miền ba biên giới, chim kêu vượn hú líu lo, dạo khúc nhạc rừng muôn thuở bắt đầu một ngày mới.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích tiễn đôi bạn tình lên ngựa.

Trần Dũng về còn lưu luyến nắm tay bạn, bồi hồi bảo:

– Mỗi năm, vào đêm trừ tịch, bọn mình sẽ chờ nghe tiếng tù và thổi đi từ tháp này để ra đón hai bạn! Hãy giữ lấy nó, mai sau có khi dùng đến!

Chàng trao chiếc sừng linh dương cho Đạt, chàng trai họ Hoàng đỡ lấy mỉm cười khẽ lắc đầu:

– Mình giữ làm kỷ niệm, nhưng bạn đừng chờ, uống công! Thôi, hai vị hãy lên đường! Mình sẽ ghé qua nhà bạn báo tin khi về!

Tiếng đàn sáo dặt dìu nổi lên, đám gái hầu phò Trần Dũng cùng người yêu đi xa dần... hút chìm về nẻo rừng xa...

Hoàng Đạt, Ngọc Bích đứng lặng trông theo. Chàng trai bỗng đưa tù và lên miệng thổi.

Âm sừng linh dương bay vãi theo hơi gió sớm biên thùy, nổi chìm mang mang đuổi theo tiếng nhạc vào Ngàn...

– Mình về thôi anh!

Ngọc Bích lên tiếng giục Đạt, hai người thu dọn vật dụng xong bèn rời khỏi vùng tháp Cửu Thiên, nhắm hướng Đông trực chỉ.

Đường rừng dong ruổi, đôi bạn tình vừa đi vừa ngắm cảnh thiên nhiên kỳ vĩ vào xuân, lòng hân hoan thư thái.

Tưởng lại chuyện vừa qua, Ngọc Bích cho ngựa đi sóng đôi bên người yêu, tùm tùm cười:

– Anh! Kể nếu đôi ta chẳng vướng bận chuyện đời cú theo anh Dũng vào Ngàn cũng thú vị lắm chứ! Một cõi thần tiên, không già không chết, quanh năm suốt tháng ngập tràn hạnh phúc thanh bình! Chà! Cứ theo lời chúa Ngàn kể thì chốn Đào Nguyên mà Lưu Nguyễn xưa lạc tới cũng chẳng hơn nổi! Nghĩ cũng... đáng tiếc, anh nhỉ?

Hoàng Đạt liếc nàng gật gù:

– Đúng là một cõi tiên! Tuy nhiên... nếu bảo xứ Ngàn chỉ ngập tràn thanh bình hạnh phúc thì cũng... không hẳn đúng! Hà! Em quên chuyện ả cận tướng Bạch Sương Linh mưu đồ soán nghịch ngôi chúa tể rồi sao? Đó, ngay cả “cõi tiên” vẫn có thể xảy ra chuyện không vui như “cõi tục” nào khác chi đâu! Tất cả chỉ là... tương đối mà thôi!

Giọng chàng đầy vẻ triết lý khiến nàng phì cười:

– Nhưng tình yêu thì tuyệt đối! Đúng không nào?

– Ô! Điều đó thì... đã hẳn!

o O o